

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Ловеч, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: **ТАТЯНА МИТЕВА**

Членове: **ВАСИЛ АНАСТАСОВ**
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря **ЕЛЕНА ПЕ.А**
в присъствието на прокурора **К. Енч. П.**
като разглежда докладваното от **ВАСИЛ АНАСТАСОВ** Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20224300600315 по описа за 2022 година
за да се произнесе, съобрази :

С присъда № 2600001/03.05.2022 г., постановена по НОХД № 378/2019
г. Троянският районен съд е признал подсъдимия **М. К. П.**, ЕГН *****
от гр.Т. з а невиновен в извършване на престъпление по чл.129, ал.2,
предложение 3, позиция 1, във вр. с ал.1 от НК, като го е оправдал по така
повдигнатото му обвинение.

С горецитирания съдебен акт съдът е отхвърлил като неоснователен и
недоказан предявения от частния обвинител и граждански ищец **К. М. М.**,
против подсъдимия **М. К. П.** граждански иск за сумата от 10 000 лева (десет
хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени
вреди в резултат на престъплението, ведно със законната лихва, считано от
31.05.20217 г. до окончателното ѝ изплащане.

Срещу така постановения съдебен акт са постъпили въззивен протест и
въззивна жалба, съответно от : Районна Прокуратура Ловеч, ТО – Троян и от

адв. Х. Н., в качеството си на повереник на частния обвинител и граждански ищец К. М. М..

В протеста на РП Ловеч, ТО – Троян се сочи, че горесцитираната присъда се явява необоснована и неправилна. Моли въззивния съд да отмени последната изцяло и да постанови нова присъда, с която признае подсъдимия М. К. П. за виновен по повдигнатото му обвинение.

В жалбата от повереника на ЧО и ГИ К. М. се иска въззивната инстанция да отмени обжалваната присъда като необоснована и неправилна и да постанови нова присъда, с която признае подсъдимия М. П. за виновен по повдигнатото му обвинение със законовите последици произтичащи от това.

Към жалбата е приложено и допълнително изложение. В същото се застъпва становището, че постановената присъда е необоснована и неправилна, защото са взети единствено само показанията на шест свидетели приятели на подсъдимия, за които последният е посочил, че вечерта на 31.05.2017 г. са били заедно и са играли карти от 16.00 ч до 04.30 ч. на 01.06.2017 година. Твърди, че не са били взети в предвид множество писмени доказателства, медицинска документация и съдебно-медицински експертизи, които непротиворечиво сочат причиняване на телесно увреждане на пострадалата от 31.05.2017 г. срещу 01.06.2017 година. Изтъква, че също така не са взети в предвид и подадения сигнал към тел. 112 на 01.06.2017 г. от 00.10 ч. за причинения „битов скандал и побой“. Сочи, че по подадения сигнал са били изпратени във ФСМП гр.Троян полицейските служители Х. Д. и Й. Ц., снели сведения от пострадалата, която е заявила, че е бита от бившия си мъж М. К. П.. Твърди, че по подадения сигнал няма информация потърсен ли е подсъдимият и какви са неговите обяснения. Излага, че в хода на съдебното следствие пред ТРС е бил допуснат като свидетел бащата на пострадалата М. м., който на 01.06.2017 г. е транспортирал дъщеря си до гр. Плевен, в УМБАЛ „Г. Странски“, където е оставена на лечение от **.**.**** г. до **.**.**** година. Твърди, че неправилно са отхвърлени по- голяма част от показанията на пострадалата М., където последната подробно разказва как и по какъв начин подсъдимият П. е й причинил телесната повреда.

В заключение счита, че са събрани и проверени достатъчно доказателства въз основа на които подсъдимия да бъде признат за виновен.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура -Ловеч, заявява, че поддържа протеста на РП Ловеч, ТО – Троян. Моли настоящият състав да уважи протеста, да отмени присъдата и да постанови осъдителна

такава.

Поддържа изложеното от представителя на РП Ловеч, ТО – Троян в протеста, като добавя няколко конкретни аргумента. Счита, че основно информацията относно станалото на процесната дата и настъпилия обществен резултат, това са обясненията на пострадалата, които би следвало съдът да цени в контекста на всички останали доказателства. Смята, че по делото са събрани достатъчно доказателства, които да обосноват виновното поведение на подсъдимия.

Твърди, че очевидци на произшествието не са присъствали, но по делото съществуват и други доказателства, които дават основание да се приеме, че инкриминираното деяние е извършено на посочената дата и същността на това деяние. В тази връзка моли съда да има предвид писмените доказателства към доказателствените средства, които са приобщени към делото. Сочи, че очевидец на произшествието е станала дъщерята на пострадалата и на подсъдимия, която е отказала да дава показания по разбираеми причини. В тази връзка излага, че по делото има доказателства, които сочат на обстоятелства, които това дете е заявило по друг повод и към делото са приобщени тези доказателства, а именно докладът и становището от дирекция „Социално подпомагане“, дадено по повод на друго гражданско производство, като това становище е приобщено към делото. Твърди, че същността му се изразява в това, че от него се посочва за проведени беседи с детето, че то е разказало за своите възприятия за станалото с майка му. Цитира това, което е писано в доклада: „На излизане той спря колата на мама и я би, и й счупи ченето“.

Сочи, че изготвилите доклада и становището са няколко души, които са професионалисти в своята област и тяхната цел при извършването на техните действия, е да оценят правдоподобността и поведението на детето, предало тази информация. Твърди, че те казват, че детето няма индикации за страх от преживяното, не показва напрежение, ръцете са отпуснати. Счита, че този доклад дава малко късче от истината за произшествието на процесната дата, за това което се е случило.

На следващо място, в тази връзка моли съда да има предвид и въпросната докладна записка, приложена към делото, изготвена от полица Х. Д., който пресъздава същите обстоятелства, които са били предмет на тази докладна записка, която е изготвена по друг повод, при други обстоятелства, т.е. действително те пресъздават казаното от пострадалата, но няма разлика в това по какъв начин, кога, къде, с какви средства е било причинено увреждането на пострадалата. Счита, че писмените обяснения на пострадалата не са доказателство, затова моли настоящата инстанция да има предвид тази докладна записка и становището в доклада, които подкрепят в достатъчна степен показанията на пострадалата относно инцидента, и косвено, което детето е възприело по отношение на инцидента. Приема, че всички тези косвени доказателства напълно се припокриват и дават основание да се приеме, че обвинението е доказано.

Счита, че свидетелските показанията на приятелите на подсъдимия, че са играли карти, следва да се кредитират с много голяма степен на критичност. Твърди, че в практиката е общоизвестно, че такива показания на близки, роднини и приятели би следвало винаги внимателно да се обсъждат. Сочи, че тук, както се установява, са били констатирани множество противоречия по отношение на конкретни факти относно тази вечер, за която се твърди, че подсъдимият е бил в общежитието. Освен това твърди, че в процесните свидетелски показания има и друга информация, че те не са били само четирима души карето и един-двама кибици, а е имало много хора там. Счита, че е имало постоянно движение и това изобщо не може да бъде достатъчно и безспорно доказателство, че през цялото време подсъдимият е бил там, единствено е бил там и никъде другаде не е бил.

При тази конкуренция на доказателствата, които описва счита, че би следвало да надделее тази част от тях в подкрепа на обвинението, поради което моли настоящата инстанция да уважи протеста, да отмени присъдата и да признае подсъдимия за виновен. С оглед обстоятелството, че М. П. веднъж е имал осъдителна присъда, счита, че няма как да му бъде определено по-тежко наказание, като предлага на съда да му наложи това наказание, което му е било наложено с първоначалната осъдителна присъда на ТРС.

Въззивничката К. М. М., редовно призована, се явява лично и с повереника си - адв. Н. от ЛАК. Заявява, че поддържа изложеното от своя процесуален представител.

Повереникът - адв. Н., заявява, че поддържа изразените доводи и обстоятелства в пледоарията на прокурора.

Изтъква, че в хода на воденото досъдебно производство, а и при първото рзглеждане на делото, са събрани и проверени множество доказателства, което прави чест на разследващите и наблюдаващия прокурор по това време.

Твърди, че за да постанови своя акт, първоинстанционният съд се задоволил с обстоятелствата да изложи две съображения, които са много важни и съществени – показанията на група свидетели и приятели, които са играли карти с подсъдимия, по тяхно потвърждение, и двама свидетели, които твърдят, че са лъжесвидетелствали при разпитите им пред органа на досъдебното производство. Счел е, че може да даде вяра на тези свидетели и не е дал вяра на показанията на пострадалата – били логически непоследователни, и другите доказателства, които са събрани. Твърди, че в мотивите си ТРС не е обсъдил всички доказателства по делото.

Сочи, че прокуратурата се е постарала да събере доказателства, изследвайки изцяло поведението на подсъдимия още от 2013 г., когато започва да съжителства с пострадалата и когато започва сблъсъкът между подсъдимия и пострадалата, независимо от обстоятелството, че са съжителствали и имат дете от това съжителство. Сочи, че са направени справки с архивите на РП - Троян, с множеството жалби по отношение на

нанасяне на побой от подсъдимия на пострадалата, като част от преписките са приложени към досъдебното производство, където е видно, че през определени периоди от време подсъдимият е нанасял жестоки побоища на пострадалата. Твърди, че така ѝ е счупил три ребра, ръката и други телесни увреждания, които евентуално не са били съставомерни, за да се образува досъдебно производство. Сочи, че за тези досъдебни производства са образувани дела, които евентуално явно под натиска на подсъдимия, част от тях са били прекратени и оттеглени.

Твърди, че множество са и делата, които се водят с оглед грижата за детето, при кого от родителите и евентуално нанасянето на побой и тормоз над детето, поради което три или четири дела по домашно насилие са наложили на подсъдимия ограничителна мярка да не се доближава до пострадалата и детето, което е при нея. Изтъква, че по този повод са образувани две или три наказателни производства, при нарушения на този режим по чл. 296 от НК, като постоянно са били нарушавани разпоредбите на решението на гражданския съд относно дистанционното неприближаване на подсъдимия към пострадалата. В тази връзка твърди, че са събрани ред доказателства, които са обект на нормативите и не са обсъждани от съдебния състав. Сочи, че ТРС мимоходом е дал вяра на разпитаните свидетели - приятели и близки роднини на подсъдимия, че на въпросната дата 31 май са играли карти в общежитието. Твърди, че двама от свидетелите твърдят, че са напуснали играта на карти около 22:40 часа, до което време те са видели, че подсъдимият е участвал в играта и е бил там. Излага, че останалите приятели и играчи на карти, които са разпитани в началото и са снети сведения от тях, твърдят още тогава, че не са играли карти до четири-пет часа сутринта, а досред нощ, като не са уточнявали време и място, но вече след проведените разпити в досъдебното производство и съдебното такова, се коригират показанията на тези свидетели, че играли карти до четири-пет часа и по това време М. не е напуснал играта на карти.

Твърди, че първият състав на ТРС при постановяване на осъдителната присъда е анализирал показанията на тези свидетели и не е дал вяра на тези свидетели, тъй като не са постоянни, защото част от свидетелите не могат да уточнят кога са играли картите – не могат да посочат конкретната дата, тъй като те постоянно се събират и играят карти. Изтъква, че много са относими и неточни към датата, към която се твърди, че на 31 май пак са играли на карти.

Сочи, че показанията на група свидетели – двамата, които твърдят, че са били подкупени от пострадалата и евентуално да твърдят обстоятелства, че са присъствали и очевидци на произшествието, които досъдебното производство и проверките, които са правени на проведените разпити от тях, понеже са от Т., представител на полицейското поделение, а по-късно и разпитани от водещия разследването повторно, се установява, че те твърдят безспорно, че са били очевидци на извършеното престъпление от подсъдимия. Сочи, че те подробно описват къде се е намирала пострадалата, къде е бил автомобилът, какви действия е предприел подсъдимият по

отношение на пострадалата, които съответстват с фактическите обстоятелства, при които е нанесен жесток побой на пострадалата от подсъдимия.

Сочи, че след около три-четири години вече, при разпита си, тези свидетели, коренно променят показанията си, като твърдят, че са получили някакви пари, евентуално да твърдят неверни данни или ги подкрепят. Твърди, че с оглед на това са били извършени очни ставки, провеждани са редица други мероприятия с оглед изобличаване на поведението, т.е. откриване коя е истината в твърденията на тези свидетели веднъж пред разследващия и по-късно – други твърдения, които са променени след три години. Твърди, че са правени справки от засичане на телефоните, от движението на моторните превозни средства, които не са дали положителен резултат, но независимо от това би следвало да се отчетат усилията на разследващите с оглед установяване на истината по делото, такава каквата е била в действителност с оглед поведението на подсъдимия, се получават доста противоречия от събраните вече по делото доказателства.

Сочи, по делото са налице редица други доказателства (извън визираните от представителя на ОП – Ловеч), които безспорно сочат, че към 31.05.2017 г. умишлено е било причинено телесно увреждане на пострадалата. В тази връзка твърди, че по делото са представени ред документи – от първаначално извършения преглед в Троянската болница, рентгенография, която е извършена на 01.06. на пострадалата и е насочена за лекуване в Плевенската болница.

Счита, че по делото са останали недоказани възраженията и исканията на адвокатите на подсъдимия, а именно че телесното увреждане е причинено от някакво пътно произшествие от 2016 г. и пострадалата манипулира чрез тези данни прокуратурата, съда и всички останали органи с оглед извличане на благоприятни за нея обстоятелства, което обаче не се установи, така както се твърдеше от защитата на подсъдимия, излага съображения в тази връзка.

Сочи, че приложените по делото писмени доказателства говорят за верността, че наистина пострадалата има причинена средна телесна повреда – счупване на челюстта след нанесен побой, като механизмът на причиняване е силен удар в областта на лицето.

Твърди, че в мотивите на съда се подлагат под съмнение и обясненията, които са дадени от пострадалата във връзка с извършеното престъпление, като в тази връзка ТРС е счел, че същите не са логически последователни, което при съпоставяне показанията, дадени на досъдебното производство, при първоначалното разглеждане на делото и при второто разглеждане на делото, няма противоречие и съществена нелогическа последователност в показанията на пострадалата. Счита, че последната последователно е разказала с кого е била, къде е била, къде се е придвижила, как и по какъв начин е била изненадана от подсъдимия, какви думи е изрекъл и какви действия е извършил, и в резултат на това веднага е постъпила в болницата на преглед. Обадила се е на тел. 112, дошли са полицейските служители да проверят обстоятелствата, както и пред тях тя е разказала, че ѝ е нанесен

побой от бившия съпруг. Изтъква, че в тази поредица от факти няма противоречия и са изложени логически последователно от пострадалата.

Сочи, че буди учудване в мотивите твърденията на решаващия съд по отношения на тези обстоятелства, че логически не са последователни показанията и не ги взима изцяло, а само части от тях, като така и не се разбира кои части от показанията се приемат. Счита, че навярно ТРС е приел това, че е причинено телесно увреждане, което се подкрепя от медицинската документация, която също не е обсъждана подробно с оглед обстоятелствата как и по какъв начин е причинено увреждането и могло ли е евентуално да се самонарани или по друг начин да бъде причинено, или евентуално да се съберат доказателства от 2013 г., към момента на увреждането, има ли други лица, с които пострадалата да се намира в лоши отношения, неприязън и евентуално да се търси някакво сходство за нанасяне на побой или други действия по отношения на пострадалата.

Твърди, че от целият този период, изследван от 2013 г. до причиняване на телесното увреждане, се касае само за едно лице – бившият съпруг и подсъдим в настоящото дело, който по всякакъв начин е нарушавал спокойствието на семейството, на близките роднини и на пострадалата.

Посочва, че в този вид са и показанията на разпитаната свидетелка – очевидец М. К.а от протокол за разпит от 05.12.2017 г., която в присъствието на психолог е разказала, че е била очевидец и е възприела как и по какъв начин е действал единият от родителите, нанасяйки побой над майката, къде се е намирала и по какъв начин.

Изтъква, че от социалния работник също е налице доклад, в който се възпроизвежда информация, събрана от него от контактите си с това дете. Счита, че впоследствие обработено от подсъдимия, детето се ползвало от правото си да не дава показания както на първото разглеждане на делото, така и впоследствие въпреки приетия подход евентуално провеждане на разпитите в „синя стая“. Това, че е разпитано детето и има информация по отношение на тези обстоятелства, защитникът го свежда само като информация, тъй като протоколът не може да бъде ползван като доказателствено средство, но той насочва вниманието на съда и към други източници на събиране на доказателства, а именно тези, които са били свързани с контактите с психолог и социален работник.

Твърди, че третото обстоятелство, което говори, че детето е било очевидец на това събитие, е назначената съдебнопсихологическа експертиза и изслушана такава в хода на производството, която е на психолога Ч. Д. М., който е разговарял с детето по отношение да прецени какво му е физическото и психическото състояние и развитие, и е дал заключение, обсъждайки направените при беседата с него обстоятелства, че споделя наистина, че се касае за подобен случай, че може да се дава вяра на детето, че тя не е манипулирана по отношение на тези обстоятелства да ги твърди нито един от родителите, въпреки че заема позиция и към единия и другия родител в защита от време на време, т.е. желанието на детето да събере тези родители и

да заживеят, така както иска детето – в семейство. Счита, че в тази насока се касае за косвени доказателства в заключението на психологичната експертиза, където вещото лице насочва вниманието, че следва да се дава вяра и на това заключение, където са обсъждали състоянието на детето.

Сочи, че Троянският районен съд в мотивите си не е изложил съображения досежно изслушаната психологична експертиза и състоянието на детето, както и по отношение събраните писмени доказателства по реда на Закона за защита от домашно насилие, там където и пострадалата подписва декларация по чл.9, в който излага съображенията си по причинените увреждания и защо търси защита от съда по отношение на домашно насилие. Твърди, че по делото има писмени доказателства по реда на чл.5 от цитирания закон т.е. отношението на пострадалата към детето и помощта, която се търси от съдебните институции за преустановяване на действието към пострадалата.

Сочи, че всичките тези четири или пет пъти се разглежда поведението на пострадалия в Закона за домашно насилие и въпреки това и наказателните дела, които са водени в тази насока, не са повлияли на подсъдимия да смени поведението си.

В тази насока повереникът счита, че са събрани достатъчно доказателства, които ако се обсъди евентуално тяхната скупност, биха довели съда до други правни изводи и друг съдебен акт, който трябва да произнесат, а не на разпити на лица, близки в кръга на подсъдимия излага съображения в тази насока.

Сочи, че извършеното престъпление, свързано с телесни увреждания на лицата невинаги става в присъствието на очевидци и свидетели, а се извършва в изолирани райони, без да са участвали лица, или ако има такива, се предупреждават да не предприемат действия, да не правят изявления относно видяното от тях. В тази връзка счита, че не представлява процесуална грешка или нарушение, ако с оглед обема от доказателствата, които са събрани като косвени по своя вид и характер, ни водят до един единствен извод, а именно че подсъдимият е извършил престъплението по този ред, който е установен по безспорен начин и следва да се мотивира подробно и евентуално да се даде съдебно заключение в тази насока, че е виновен за извършеното престъпление и да се постанови съдебен акт и съответното наказание.

Изтъква, че при първото гледане на делото представителят на прокуратурата е счел, че е достатъчно да бъде наложено наказание „Пробация“ и то единствено и само, защото към този момент подсъдимият се е грижил за малолетното си дете, то да не бъде изолирано, да няма възможност да полага грижи за него и затова е поискал пробация, което искане е било уважено и на подсъдимия е била наложена пробация, по три от текстовете. В тази връзка заявява, че при осъдителна присъда пледират за налагане също на пробация.

По отношение на предявения граждански иск приема, че с оглед причиненото телесно увреждане, което е тежко по своя характер, продължителността на лечението, което е изстрадала пострадалата, смята, че

е достатъчно тя да бъде обезщетена с пълния размер, който се претендира с предявения граждански иск, излага аргументи в тази връзка.

Въззиваемият М. К. П., редовно призован, се явява лично и със защитниците си - адв. К. от ЛАК и адв. В. от САК. Изтъква, че поддържа изложеното от своите процесуални представители. В допълнение заявява, че влошените отношения с въззивничката датират не от 2013 г., а по-скоро от 2015 година. Твърди, че всичко това е започнало, след като той е прекратил всякакви отношения с нея и е продължил да живее с жена си, счита, че оттам идва целият проблем, че той решава да живее със законната си съпруга и не заживява с К. М.. Сочи, че детето с нея е извънбрачно. Счита, че оттам нататък срещу него има стотици сигнали – за изнасилване, че се занимава в ***** с „вещества“, че извежда жени. Твърди, че той не е проверяван само от РПУ – Троян и от РП - Троян, но е проверяван и от Областна дирекция – Ловеч. Твърди, че са му били проверявани доходите, че няма нещо което да не му е проверявано.

По отношение съмненията на адв. Н. за родителските качества на двамата родители заявява, че родителските права са му предадени от българския съд на две инстанции, потвърдено от трета. В заключение моли съда да потвърди присъдата на Районен съд – Троян.

Защитникът адв. К. прелага на настоящия състав да не уважава протеста от РП – Троян, както и частната жалба на частния обвинител и да постанови съдебен акт – решение, с което потвърди обжалваната присъда, с която подзащитният й М. К. е оправдан за обвинението, в което е привлечен като подсъдим за извършено престъпление – нанесена средна телесна повреда, тъй като счита, че постановената присъда е правилна и законосъобразна.

Твърди, че в мотивите на присъдата са били обсъдени абсолютно всички относими доказателства, събрани по определения в НПК ред, а не както в пледоарията си повереникът твърди, че не били обсъдени разпитите на детето в досъдебното производство, нищо че те не са прибощени като доказателства по делото, защото не са събрани по установения ред. Твърди, че не са били обсъдени и други доказателства, които са неотнесими към авторството, вината и деянието.

Моли съда да не обръща внимание на нито едно от доказателствата в обвинителния акт, за което само са се приложили, писмени доказателства, касаещи процесуалното поведение на подсъдимия от 2013 г., излага съображения в тази връзка.

Твърди, че неправилно повереникът е заявил, че пострадалата е бивша съпруга на подзащитният й. Сочи, че тя никога не е била съпруга, никога не е съжителствала с подсъдимия. Счита, че М. е бивша любовница на П., в резултат на което имат родено дете. Изтъква, че подсъдимият има сключен граждански брак и две деца, и е подложен на тотален тормоз от тази разочарована жена години наред.

Твърди, че първоинстанционният съд не е кредитирал част от показанията на пострадалата като свидетелката, именно защото тя е

извършила престъпление, за което прокуратурата пет години не се самосезирала, плащайки и мотивирайки свидетели, които не са били очевидци на престъплението, обяснявайки точно как е показала във фейсбук подсъдимия, как им е обяснила, завела ги е на пазара, къде се намира. Счита, че правилно ТРС не кредитирал тези показания, сочи доводи в тази връзка.

Изтъква, че в настоящото производство освен че се доказало, че пострадалата има счупена челюст, не е бил доказан, нито механизмът, нито авторството и връзката на това счупване с подсъдимия. Твърди, че всяко едно събрано доказателство РС – Троян е обследвал детайлно, приел е, че са противоречиви показанията на пострадалата и само те изолирани единично противоречат на всички останали писмени и гласни доказателства, събрани по установения ред, които са довели решаващия съд до единствения правилен извод, че М. К. не е автор на деянието и е оправдан за това, че не е нанесъл средната телесна повреда.

В заключение моли от името на подзащитния си да бъде потвърдена оправдателната присъда на РС – Троян.

Защитникът адв. В. моли от името на въззиваемия, съдът на основание чл. 338 от НПК, да постанови решение, с което да потвърди оправдателната присъда на РС – Троян, тъй като защитата счита, че не са налице основания за нейната отмяна.

Предлага на настоящия състав да игнорира доводите на държавното и частното обвинение изложени в пледоариите на техните представители. Твърди, че те се основават върху други доказателства извън показанията на пострадалата, но тези други доказателства са доказателства, които са извънпроцесуални материали.

Счита, че правилно първоинстанционният съд е игнорирал тези показания досежно авторството на деянието. Твърди, че никой не коментира въпроса за това налице ли е счупване на челюстта и, че това счупване, само по себе си, наистина дава медико-биологичните признаци на престъплението по чл.129, ал.2 от НК. Смята, че липсва логическа последователност в показанията на пострадалата, защото освен че има разминаване макар и само в детайли във всяко едно от нейните твърдения и показания, са налице други обстоятелства, които пораждат огромно съмнение, в това което тя твърди. Не вижда как държавното и частното обвинение твърдят, че имало шестима свидетели, които са приятели и затова са заинтересовани, а тъкмо онази, която е пострадала е незаинтересована. Счита, че няма по-заинтересован и това е константната практика на ВКС – показанията на пострадалия свидетел да бъдат ценени много критично с оглед на останалия доказателствен материал.

Твърди, че по делото е налице съдебномедицинско удостоверение № 327 на доц. д-р Д. Д. от Катедра по съдебна медицина от МУ – Плевен, в което е описано само счупване на челюстта. Какво твърди пострадалата, че се е случило на 31.05.2017 г. вечерта – че освен счупване на челюстта е блъскана и бита жестоко, хвърлена е в един контейнер за смет и нищо друго

такова не е намерено от тези многобройни удари. Сочи, че единственото увреждане констатирано от съдебния лекар е счупването на челюстта и свързания с него хематом в областта на счупването.

На следващо място, сочи, че рентгенографията приложена към медицинската документация намира се в делото е правена на 02.06.2017 година. Твърди, че в медицинската документация в епикриза е описано, че на 05.06.2017 г. на пострадалата е извършена оперативна интервенция – репозиция на челюстта и е поставена лигатура по Фригоф, а в рентгенографията от 02.06.2017 г. се вижда много ясно, и се коментира от тройната съдебномедицинска експертиза, наличието на вече поставена такава лигатура.

На трето място, счита, че няма как да се вярва на един пострадал, който ангажира като свидетели Е. и К. П.и от Т., които още в рамките на досъдебното производство са отишли и са заявили, че са излъгали, тъй като са им били дадени по 50 лева от пострадалата за да направят това, излага съображения в тази връзка.

Счита, че правилно първоинстанционният съд е кредитирал показанията на шестимата свидетели, за които представителите на държавното и частното обвинение твърдят, че били приятели на подсъдимия и заинтересовани от изхода на делото. Застъпва тезата, че показанията на тези свидетели са добросъвестни и кореспондират с обективната истина, излага аргументи в тази връзка.

Сочи, че държавното и частното обвинение се позовават на извънпроцесуални материали, какъвто е докладът на дирекция „Социално подпомагане“, където малолетната М. К.а била заявила „нещо си“. Твърди, че тъй като К.а не е свидетел по делото, този доклад няма доказателствена стойност в настоящото наказателно производство, като би могъл да е доказателство по едно дело за домашно насилие или за родителски права. Изтъква, че това е разковничето – родителските права и това е била крайната цел на пострадалата. Счита, че не случайно съдът е възложил упражняването на родителски права на подзащитния му.

Твърди, че още по-малка доказателствена стойност има някаква докладната записка, че това е извънпроцесуален материал, повод да се образува една предварителна проверка и впоследствие евентуално досъдебно производство. В тази връзка счита, че не следва да се коментират никакви други преписки, други дела за родителски права, за домашно насилие, тъй като те са неотносими към предмета на настоящото дело, а именно – дали подзащитният му има вина за увреждането и доказано ли е авторството на деянието.

Счита, че по делото няма категорични доказателства, които да подкрепят обвинението по един несъмнен начин, а тъкмо обратното – налице са достатъчно доказателства, които по един категоричен начин опровергават твърденията на обвинението и доказват това, че не може подзащитният му да бъде признаван за виновен по обвинението за което е предаден на съд.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилите протест, въззивна жалба от частния обвинител и граждански ищец, становищата на страните заявени пред съда и събраните по делото доказателства от нас и от РС - Троян, и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното :

Въззиваемият М. К. П. е роден на **.**.**** г. в гр. Ч. б., обл. П., с постоянен адрес: ***, български гражданин, със ***** образование, работи в Г., *****, осъждан.

Въззиваемият П. и въззивничката К. М. М. имали кратка интимна връзка, от която на 19.09.2010 г. се родило детето им М. М. К.а. По същото време въззиваемият имал семейна връзка с Р. Е. М. и по-голяма дъщеря С., родена през 2003 година. След като връзката на П. и М. приключила, отношенията помежду им станали силно конфликтни. М. подавала множество жалби срещу П. в РУ – Троян, РП –Троян, както и молби до РС – Троян по Закона за защита срещу домашното насилие (ЗЗДН).

Към датата на инкриминираното деяние – 31.05.2017 година, родителските права по отношение на малолетната М К.а се упражнявали от майката, като детето живеело заедно с нея.

На **.**.**** г. около 00.10 часа К. М. посетила ФСМП – Троян с оплакване за нанесен побой и причинено телесно увреждане, като в изготвения фиш за медицинска помощ е отразено „битов скандал и побой“ и „съмнение за счупване на ляво рамо и долна челюст“. Бил подаден сигнал от М. на телефон 112, като изпратените на място във ФСМП – Троян полицейски служители – свидетелите Х. Д. и Й. Ц. снели сведение от пострадалата, която им заявила, че била бита от бившия си мъж – подс. М. К. П.. Последният не е бил търсен от полицейските служители във въпросната нощ (01.06.2017 г.), за да бъдат изяснени обстоятелствата във връзка с подадения от М. сигнал и да бъде проверена съпричастността му към причиненото увреждане на М..

Сутринта на 01.06.2017 г. К. М. отново посетила МБАЛ – Троян, където в 07.43 часа ѝ била извършена рентгенография със заключение „Фрактура на долна челюст, лява половина“.

След извършената рентгенография М. била изпратена в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ – гр. Плевен. Там било констатирано счупване на долната челюст в ляво с разместване на фрагментите и кръвонасядане по кожата в същата област. М. била оперирана в клиниката по лицево-челюстна хирургия и оставена на болнично лечение за пет дни, като лечението ѝ продължило в домашни условия за около два месеца.

От заключението на назначената в хода на ДП съдебномедицинска експертиза с вещо лице д-р М. Г. се установява, че на 31.05.2017 г. на К. М. М. е причинено травматично и открито счупване на долната челюст с масивен хематом на същата и последващо оперативно лечение – повреда, причинила на М. затруднение на отхапването, говора и дъвченето за около 2 месеца.

От заключението на допълнителната тройна СМЕ се установява, че

няма данни за счупване на долната челюст на М. преди 31.05.2017 г., като в резултат на претърпения от нея пътен инцидент на 29.11.2016 г., наложил лечение в Хирургично отделение на МБАЛ – Троян, не е било налице счупване на долна челюст.

В показанията си К. М. сочи, че вечерта на 31.05.2017 г. около 22.00 часа отишла с дъщеря си М. К.а до дежурен кабинет в МБАЛ – Троян поради наличие на висока температура на детето. След като приключил прегледа, който не е бил отразен в медицинския журнал, двете отишли до денонощен магазин „Чери“, находящ се до „М. п.“ гр.Т.. М. заявява, че паркирала автомобила си на паркинга зад „М.п.“ и двете с М. отишли до магазина, върнали се до автомобила и в момента, в който си тръгвали с колата около 23.30 часа, тя видяла, че към тях се задава лек автомобил „Ф. П.“, който разпознала като колата на въззиваемия М. П.. Соци, че той паркирал зад нейната кола и тя нямало как да излезе от паркинга. М. твърди, че П. слязъл от колата си и започнал да я блъска, да я удря с юмруци, с ритници и с удари по лицето и по тялото. Излага, че докато я удрял и блъскал, я бутал към вътрешността на паркинга, където било по-тъмно. Като стигнали до контейнер за отпадъци, М. твърди, че П. я хвърлил в контейнера, като тя не потънала, защото имало много боклуци в него. Твърди, че след това, той я издърпал и я ударил още няколко пъти, след което си тръгнал. На хората, намиращи се на паркинга казал: „Не сте видял и нищо и не сте чули нищо, нали?!“.

М. сочи, че отишла до колата, като била цялата в кръв и детето, което било в колата, плачело.

М. излага, че не можела да говори, изпитвала силни болки и отишла до ФСМП – Троян. Твърди, че тъй като детето било много изплашено, тя решила да се прибере и на следващата сутрин отишла в болницата, откъдето, след извършена рентгенография, я изпратили в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ гр. Плевен, където била оперирана.

В показанията си въззивничката М. твърди, че видяла, че има хора в близост до мястото на престъплението, за които сочи, че са били за нея непознати, а по-късно се е запознала с тях и те били очевидци на деянието – свидетелите Е. П. и К. П., и двамата от гр.Т.. М. твърди, че посочените две лица ги забелязала на разстояние на 2 метра от нея и от М. П., минавайки покрай тях. За запознанството си с тях заявява, че се случило след като била изписана от болницата и тръгнала към общината, за да представи болничния си. Твърди, че ги видяла на центъра на гр. Троян, седнали на една пейка, като си говорели на цигански за нея – че била момичето „дето я биел онзи“. Соци, че ги помолила да дадат показания и да свидетелстват за това, което са видели и те съгласили, като на нея обяснили, че тогава нямало как да се намесят и че съжаляват, че така се е случило.

В хода на ДП Е. П. и К. П. са били разпитани като свидетели, които са заявили, че са свидетели - очевидци на извършен побой на 31.05.2017 г. от М. П. над К. М.. Същите са разпознали въззиваемия в проведените разпознавания

на лице по реда на чл. 169-171 от НПК. Предвид факта, че двамата са посочили, че към инкриминираната дата са работили в строителната бригада на св. С.Н.Д., след проведения разпит на св. Д., в който той е заявил, че никога тези лица не са работили при него и не ги познава, в проведените очни ставки между тях, от една страна, и св. Д., същите са се отрекли от дадените показания. Е. П. и К. П. са заявили, че са свидетелствали срещу подсъдимия по искане на М.. В дадените в с.з. пред първостепенния съд показания, като показанията на св. Е. П. са приобщени чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.1, т.4 от НПК, двамата свидетели потвърждават, че са свидетелствали срещу подсъдимия, подбудени от М. и срещу дадена от нея сума в размер на по 50 лева на всеки от тях. Досежно извършеното разпознаване същите посочват, че подсъдимия М. К. са видели за пръв път на снимка във фейсбук, показана им отново от К. М.. Свидетелите са заявили, че на 31.05.2017 г. не са били в гр. Троян и не са възприели това, за което първоначално са дали показания в хода на ДП, подбудени от М. и по информацията, дадена им от нея.

По делото като свидетели са разпитани Б. А. Ш., Б. А. И., С. А. А., Н. А. М., С. К. А. и П. К. П.. Всички те излагат, че вечерта на 31.05.2017 г. са били заедно с въззиваемия П. в общежитието на „Ч. л.“, където повечето от тях живеят и са играли на карти, като са започнали около 16.00 часа. Свидетелите Б. Ш. и Б. И. твърдят, че около 23.00 часа са си тръгнали, а останалите излагат, че са продължили играта до 04.00 – 04.30 часа, както и че през цялото време въззиваемият П. е бил с тях, като не е напускарал помещението.

Настоящата инстанция приема за установена тази фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства.

От така установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че въззиваемият М. К. П. не е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.129, ал.2, предложение 3, позиция 1, във вр. с ал.1 от НК.

Троянският РС обективно е събрал, проверил и подложил на прецизна преценка, както доказателствата, свързани с тезата на обвинението, така и тези свързани със защитната теза, аргументирано е посочил въз основа на кои доказателствени източници основава изводите си, като изложените за това доводи се споделят напълно и от въззивния съд и не се нуждаят от допълване и преповтаряне. Обстойно са обсъдени възраженията и доводите направени от страните в процеса, като в тази връзка правилен е извода на ТРС, че с оглед събрания по делото доказателствен материал повдигнатото обвинение на въззиваемия М. К. П. се явява недоказано по несъмнен и убедителен начин и постановяването на една осъдителна присъда би почивало единствено на

недопустими предположения, че престъплението е извършено от подсъдимия.

На първо място, правилно решаващият съд не е кредитирал показанията на въззивничката К. М. М. в частта им досежно авторството на деянието. Единствено пострадалата М. в своите показания твърди, че телесното увреждане ѝ е било причинено от въззиваемия М. П. посредством нанасяне на удари с ръце в областта на лицето. По делото не са събрани други доказателства, които да подкрепят нейните твърдения, а част от доказателствата обосновават недоверие в нейните показания. Видно от приложеното по делото Медицинско удостоверение за пред съда № 327/2017 г. (т.1, л.31 от ДП) изготвено от доц. д-р Д. Д. от Катедра по съдебна медицина при МУ– Плевен, единственото увреждане констатирано от съдебния лекар е счупването на челюстта и свързания с него хематом в областта на счупването, без да са установени други каквито и да било телесни увреждания. Това противоречи на заявеното от пострадалата, за случилото се на 31.05.2017 г. вечерта, а именно, че е била блъскана, удряна с юмруци, с ритници и с удари по лицето и по цялото тяло, че е била хвърлена в един контейнер за смет, а след това извадена, като отново са ѝ били нанесени удари, че е била цялата в кръв. Не е логично при подобен интензитет на твърдения от пострадалата побой, на последната да ѝ бъде причинено само и единствено счупване на челюстта и свързания с него хематом в областта на счупването, без да са установени каквито и да било други телесни увреждания.

На следващо място, показанията на М., за това, че очевидци на така нанесения побой са станали свидетелите Е. и К. П. са недоверливи, с оглед заявеното от последните двама, че са депозирали такива показания по време на ДП, в които са свидетелствали срещу подсъдимия, подбудени от М. и срещу дадена от нея сума в размер на по 50 лева на всеки от тях. Двамата са се отрекли от дадените от тях по време на ДП първоначални показания. Заявеното от тези двама свидетели се потвърждава и от показанията на св. С. Д., който заявява, че те никога не са работили в гр.Троян при него, а той е бил работодател на единият брат на М..

На следващо място, заявеното от пострадалата се опровергава от показанията на свидетелите Б. А. Ш., Б. А. И., С. А. А., Н. А. М., С. К. А. и П. К. П.. Всички те излагат, че вечерта на 31.05.2017 г. са били заедно с въззиваемия П. в общежитието на „Ч. л.“, където повечето от тях живеят и са играли на карти, като са започнали около 16.00 часа. Свидетелите Б. Ш. и Б. И. твърдят, че около 23.00 часа са си тръгнали, а останалите четирима заявяват, че са продължили играта до 04.00 – 04.30 часа, както и че през цялото време въззиваемият П. е бил с тях, като не е напуснал помещението. Настоящият състав счита цитираните показания за добросъвестни и незаинтересовани, като по делото липсват доказателства, които да ги опровергават. В тази връзка в показанията си св. С. К. А. (л.351 от НОХД) заявява, че е запомнил тази дата – 31.05., тъй като на 01.06. дъщеря му Д. има рожден ден. Останалите свидетели свързват процесната дата, с това, че на

другия ден – 01.06. е Международният ден на детето (празника на детето) и са си приказвали какви подаръци са взели за децата си. Горецитираните показания се подкрепят и от обясненията на подсъдимия П., които освен средство за защита са и доказателствено средство.

Съобразявайки изложеното дотук, настоящият състав намира за неоснователни становищата на държавното и частното обвинение досежно достоверността на горецитираните свидетелски показания, като приема, че същите не са компрометирани по какъвто и да е начин от останалия доказателствен материал.

По отношение на малолетното дете на въззиваемия П. и на пострадалата М. – М. М.ова К.а, за което К. М. твърди, че е присъствало на побоя, нанесен ѝ от въззиваемия, при проведен разпит в „Синя стая“, с оглед разпоредбата на чл.119 от НПК, същата е заявила, че не желае да бъде свидетел (л.317 от НОХД), предвид което М. К.а няма процесуалното качество на участник в процеса като свидетел. Предвид депозирания отказ от свидетелстване, не следва да се вземат предвид и дадените показания от лицето в хода на ДП, като същите не следва да се ценят и с оглед неспазване на процедурата по разясняване на разпоредбата на чл.119 от НПК при проведения ѝ първоначален разпит по образуваното ДП, (т.1, л.119 от ДП).

С оглед отказът на М. К.а да свидетелства, не следва да се преценява и заключението по приетата съдебно-психологична експертиза, при което детето е изследвано, както и докладът на дирекция „Социално подпомагане“, в каквата връзка са възраженията на държавното и частното обвинение. Тъй като, по делото следва да се елеминират горецитираните показания имащи характера на източник на преки доказателства, които пряко и непосредствено установяват обстоятелства отнасящи се до основния факт в процеса, няма как да бъдат преценявани визираните писмени документи даващи указания за достоверността на този източник.

По отношение на изготвената по делото докладна записка от полицейския служител Х. Д. (т.1, л.34), в която се посочва, че на 31.05.2017 г., е бил изпратен на място във ФСМП – Троян заедно с колегата си Й. Ц., където снели сведение от пострадалата, двамата полицейски служители бяха допуснати като свидетели по делото пред въззивната инстанция. Никой от тях обаче не може да си спомни нещо конкретно за твърдения инцидент, случил се на 31.05.2017 година.

Съобразявайки, че защитната теза на въззиваемия за местонахождението му на 31.05.2017 г. около 23.30 часа не е опровергана от други доказателства, както и поради липса на доказателства, които да установяват по несъмнен начин съпричастността му към причиненото на К. М. увреждане, и с оглед разпоредбата на чл. 304 от НПК, настоящият състав намира за правилен и обоснован извода на РС – Троян да признае М. К. П. за невинен, по повдиганатото му обвинение.

Предвид изложените съображения, въззивната инстанция приема, че следва да бъде потвърдена като правилна присъда № 2600001/03.05.2022 г.,

постановена по НОХД № 378/2019 г. от Троянския районен съд.

Водим от гореизложеното и на основание чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 2600001/03.05.2022 г., постановена по НОХД № 378/2019 г. от Троянския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____